

## POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Dariusz Zawistowski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi J. G.

o wznowienie postępowania

zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w O.

z dnia 6 kwietnia 2011 r.,

w sprawie z powództwa J. G.

przeciwko A. Z. i J. Z.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 listopada 2012 r.,

zażalenia pozwanych na orzeczenie o kosztach, zawarte w postanowieniu Sądu Okręgowego w O.

z dnia 23 lutego 2012 r.,

**1. oddala zażalenie**

**2. zasądza od pozwanych na rzecz skarżącej J. G. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2012 r., Sąd Okręgowy w O., na podstawie art. 395 § 2 k.p.c., uchylił punkt 3 postanowienia z dnia 29 listopada 2011 r., orzekł ponownie o kosztach postępowania wznowieniowego, obciążając nimi powódkę oraz odstąpił od obciążania powódki kosztami postępowania zażaleniowego (punkt 3). W uzasadnieniu wskazał, że zażalenie było oczywiście zasadne z uwagi na błąd sądu, dotyczący stawki wynagrodzenia pełnomocnika, który nie powinien obciążać powódki jako strony przegrywającej. Uzasadniało to zastosowanie art. 102 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pozwani zarzucili naruszenie art. 102 k.p.c. i wnieśli o jego zmianę poprzez zasądzenie od powódki kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione. Artykuł 102 k.p.c. przewiduje wyjątek od - odnoszącej się do obowiązku rozliczania kosztów postępowania – zasady odpowiedzialności za wynik procesu i pozwala na odstąpienie od niej „w szczególnie uzasadnionych wypadkach”. Fakt ich wystąpienia (bądź braku) podlega dyskrecjonalnej ocenie sądu, dokonywanej indywidualnie na tle całokształtu okoliczności rozpoznanej sprawy.

Z rozstrzygnięcia wydanego w niniejszej sprawie wynika, że Sąd uznał, iż w sprawie mają miejsce szczególne okoliczności, które przemawiają za zastosowaniem art. 102 k.p.c. Taką okoliczność stanowi fakt, że postępowanie zażaleniowe było skutkiem wyłącznie błędu popełnionego przez sąd orzekający; błędu, do którego powódka w żaden sposób się nie przyczyniła. Należy zgodzić się z oceną, że oczywiste błędy sądu rozpoznającego sprawę, niezwiązane w żaden sposób z czynnościami i stanowiskiem stron, nie powinny powodować ujemnych konsekwencji dla żadnej ze stron postępowania. Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Brak zatem podstaw do kwestionowania oceny Sądu co do możliwości zastosowania art. 102 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398<sup>14</sup> w zw. z art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania

zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1, art. 397 § 2 i art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c.